

Trzy wielkie święta: obraz Bożego planu zbawienia

Wiek Ewangelii i przyszłość

Trzy razy w roku zjawi się każdy mężczyzna spośród was przed Panem, Bogiem twoim...w Święto Przaśników, w Święto Tygodni i w Święto Szałasów – 5 Mojż. 16:16.

Bóg dał Izraelowi przykazanie, aby w związku z wydarzeniami związanymi z oswobodzeniem z Egiptu naród obchodził dla Niego pewne święta. Święta te były powtarzane kilka razy i miały być nadal przestrzegane, kiedy lud przybył już do ziemi Kanaan. Chociaż święta te są często traktowane jako odrębne nauki, w ramach tego artykułu będziemy je traktować zbiorczo, jako jedną całość. Dzięki takiemu podejściu, cały Boży plan zbawienia może być zilustrowany poprzez kolejność tych świąt i ich wzajemny związek. Następnie omówimy 1 Kor. 15:22-23 aby zobaczyć, w jaki sposób następstwo tych świąt ukazuje Boży plan zbawienia.

Te trzy wielkie święta i prawa ich dotyczące są opisane w 3 Mojż. 23:6-22, 33-43. Święta te związane były ze świętymi lub uroczystymi zgromadzeniami, w których wszyscy mężczyźni mieli się stawić przed Panem w miejscu, które Bóg wybierze na mieszkanie dla swojego imienia (2 Mojż. 23:14-17, 5 Mojż. 26:2, 1 Król. 8:16, 29). Podczas uroczystych zgromadzeń nie wolno było wykonywać żadnej pracy niewolniczej. Innymi słowy, ludzie mieli zaprzestać wykonywania swoich codziennych zadań i skupić się na istocie tych świąt oraz na jedynym prawdziwym Bogu, który udzielił im wszystkich błogosławieństw. Bóg zasadniczo nakazał im, aby zwracali uwagę na to, co On dla nich uczynił. Innymi słowy, mieli zaniechać swoich własnych prac i wykonywać dzieła Boże.

Święta te wiązały się z wynikami izraelskiego rolnictwa i dotyczyły albo pierwszych owoców („pierwocin”) określonych upraw, albo zebrania całości tego plonu pod koniec roku. Ponieważ rolnictwo było wówczas źródłem pożywienia, wszyscy byli wdzięczni Bogu za opiekę nad nimi i błogosławieństwo ich pracy. W 3 Mojż. 26:3-5 Bóg przekazał ludowi, że jeśli będą postępować według Jego ustaw, to będą mieli zapewniony deszcz, obfite plony, będą bezpieczni w swojej ziemi, a Bóg będzie ich chronić. Izrael wiedział, że nie ma kontroli nad żywiołami przyrody. Bóg chciał im w ten sposób zaznaczyć, że wszystkie błogosławieństwa pochodzą od Niego, pod warunkiem przestrzegania i posłuszeństwa Jego ustawom. Można więc powiedzieć,

że tak naprawdę święta te nie były zaledwie celebrowaniem pomyślnych zbiorów, ale były uczczeniem samego Boga, jako źródła wszystkich błogosławieństw.

„Trzy razy w roku będziesz świętował na moją cześć” (2 Mojż. 23:14).

Pierwsze święto

Pierwsze ze świąt to Święto Przaśników, opisane w 3 Mojż. 23:5-6. Pascha odbywała się czternastego dnia pierwszego miesiąca, po czym przez siedem dni odbywało się Święto Przaśników; rozpoczynając od 15 Nisan aż do 21 Nisan. Pierwszymi i ostatnimi dniami tego święta były saby, w czasie których odbywały się święte zgromadzenia. Zauważmy jednak, że 16 Nisan, drugi dzień Święta Przaśników, był wyraźnie opisany jako dzień w którym nie było świętego zgromadzenia.

Zbieranie plonów jęczmienia, najwcześniejszego plonu w roku, rozpoczynało się podczas obchodów Święta Przaśników. Kapłani potrząsali snopem z pierwocin jęczmienia dnia 16 Nisan i składali jagnię na ofiarę całopalenia, zanim jakiegokolwiek ziarno z nowych zbiorów mogło być zjedzone w Izraelu (3 Mojż. 23:10-14). Potrząsanie snopem jęczmienia przedstawiało zmartwychwstanie Jezusa „nazajutrz po sabacie” (3 Mojż. 23:11), czyli 16 Nisan. Ten dzień nie był świętym zgromadzeniem. Nie miało ono dla ludu Izraela żadnego szczególnego znaczenia ani nie wykonywano w nim żadnych szczególnych obrzędów, poza wskazaniem czasu, po którym można było jeść nowo zebrany jęczmień.

Ten szczegół wydaje się wskazywać, że zmartwychwstanie Jezusa dnia 16 Nisan nie było powszechnie oczekiwane w Izraelu, nawet przez najbliższych naśladowców Jezusa. Wniosek ten pokrywa się z faktami, jakie zostały zrelacjonowane w zapisach ewangelicznych. Kobiety, które w dniu 16 Nisan poszły do grobu Jezusa, miały zamiar namaścić ciało Jezusa wonnościami. Inni, którzy usłyszeli wieść o zmartwychwstaniu, pobiegli z podekscytowaniem i zdumieniem, aby zobaczyć to na własne oczy. Chrystus „został wzbudzony z martwych i jest pierwiastkiem tych, którzy zasnęli” (1 Kor. 15:20).

Zmartwychwstały Chrystus objawił się kilkukrotnie swoim apostołom, włącznie z niezwykłą dyskusją w drodze do Emaus, przygotowując ich do wspaniałych wydarzeń Pięćdziesiątnicy. Powiedział im: „wy zaś po-

zostańcie w mieście, aż zostaniecie przyobleczeni mocą z wysokości” (Łuk. 24:49); ale tak naprawdę, Jego słuchacze nie mieli pojęcia, co to oznacza.

Drugie święto

Święto Tygodni lub inaczej mówiąc Zielone Świątki, drugie święto z opisu 3 Mojż. 23:15-21, było także świętym zgromadzeniem i sabatem. Miało ono miejsce pięćdziesiątego dnia, licząc od 16 Nisan jako pierwszego dnia, do 6 Siwan jako pięćdziesiątego dnia. W tym dniu kapłani potrzęsali dwoma bochenkami pszennych chlebów, upieczonych na kwasie, z pierwocin upraw pszenicy (3 Mojż. 23:17). Towarzystwo im różne ofiary zwierzęce, ofiary mięsne, ofiary z płynów, itp. Chleby te reprezentowały przyjęcie Maluczkiego Stadka i Wielkiego Grona przez zasługę ofiary Chrystusa. Po raz pierwszy stało się to możliwe w dniu Pięćdziesiąticy w 33 roku n.e., na co wskazuje namaszczenie Duchem Świętym. To była „moc z wysokości” (Łuk. 24:49) i „Pocieszyciel” (Jan 14:26, 16:7). Potrzebny jest cały wiek poświęcenia, aby w pełni zgromadzić te dwie klasy, nazywane również „pierwocinami”.

Gdy zbliżało się Zesłanie Ducha Świętego w 33 r.n.e., pobożni Żydzi spośród wszystkich ludów odbyli długą i kosztowną podróż na to szczególne święte zgromadzenie, powiększając populację Jerozolimy z jednego do dwóch milionów (Dzieje Ap. 2:5). Kiedy przybyli do Jerozolimy, w mieście prawdopodobnie wiele mówiono o Jezusie. Uzdrawiał chorych, wskrzeszał zmarłych, nauczał lud, oczyszczał świątynię, potępiał faryzeuszów, a w tym wszystkim okazywał się niezwykły. Następnie został schwytany i ukrzyżowany, nie stawiając przy tym oporu, podczas gdy jego najbliżsi wyznawcy uciekli. Później pojawiły się pogłoski, że Jezus zmartwychwstał i kilkakrotnie ukazał się swoim uczniom. Ci pobożni ludzie, najlepsi z najlepszych w Izraelu, czuli się zobowiązani, aby dowiedzieć się, co tak naprawdę się działo. Apostoł Piotr przemówił do nich jasno i zdecydowanie. Rezultatem tego było przejście ponad 3000 osób z Mojżesza do Chrystusa. Zostali oni spłodzeni z Ducha Świętego i dali początek możliwości uczestnictwa w Ciele Chrystusowym i Kościele pierwotnych.

W figurze, cykl liczenia pięćdziesięciu dni, począwszy od potrzęsania snopem jęczmienia w pierwszym dniu i dwoma bochenkami w pięćdziesiątym dniu, gdzie wszystkie te przedmioty były uznawane za „pierwociny”, pokazuje związek tych klas, które w pozafigurze były spłodzone z Ducha Świętego.

Święta te nie mogły się odbyć, dopóki Izrael nie „wszedł do ziemi” (3 Mojż. 23:10), ponieważ na pustyni lud jadł manę i nie zbierał plonów. Kiedy Izrael wszedł do Ziemi Obiecanej, wypędził zamieszkujących ją Kananeczyków i posiadł ich ziemię. „Wierzmy, że wypędzanie i wytepienie tych grzesznych narodów

przez Izraela było typem, czyli figurą, na to, jak dzisiejszy lud Boży, czyli na duchowy Izrael, przewycięża swe ciała. Jako Nowe Stworzenia mamy przemagać i niszczyć grzeszne cielesne skłonności (...), a ich miejsce ma być zajmowane świętymi i czystymi myślami, pragnieniami, ambicjami, celami i nawykami” (R5705). A zatem to „wejście do ziemi” obrazuje dostępność Ducha Świętego dla przemiany naszych charakterów w sposób, który nigdy wcześniej nie był możliwy.

Trzecie święto

Trzecie święto to Święto Namiotów, Święto Szałasów lub inaczej Święto Zbiorów (2 Mojż. 23:16, 3 Mojż. 23:33-43), które następowało pięć dni po Dniu Pojednania. Zaczynało się ono piętnastego dnia siódmego miesiąca (Tiszri), dokładnie sześć miesięcy od Święta Przaśników. Ten ośmiodniowy obrządek był świętem dla Boga z okazji całorocznych zbiorów; „gdy zbierzesz plony twoje z pola” (2 Mojż. 23:16). Święto rozpoczynało się świętym zgromadzeniem, czyli sabatem, a kończyło osiem dni później „wielkim dniem” święta, czyli kolejnym sabatem. Tego ósmego dnia Izrael śpiewał Wielki Hallelem, czyli pieśni chwały dla Boga zawarte w Psalmach 113-118.

Podczas tego święta kapłani czytali synom Izraela cały zakon.

„Po upływie każdego siedmioletnia, w roku umorzenia długu, w Święto Szałasów, zgromadź lud, mężczyzn, kobiety, dzieci i obcych przybyszów, którzy przebywają w twoich bramach, aby usłyszeli i aby nauczyli się bojaźni Pana, Boga waszego, i pilnie spełniali wszystkie słowa tego zakonu; ich synowie zaś, którzy go jeszcze nie znają, niech go wysłuchają i nauczą się bojaźni Pana, Boga waszego, po wszystkie dni waszego życia na ziemi, do której przeprawicie się przez Jordan, aby ją objąć w posiadanie” (5 Mojż. 31:10-13).

Jest to obraz wskazujący na czas, kiedy Duch Święty zostanie wylany na wszelkie ciało (Joel 3:1, BW), a ludzkość będzie mogła wreszcie „przyjść do ziemi” i pozbyć się swoich grzesznych skłonności, „Kananeczyków” w „piersiach”, i w pełni pojednać się z Bogiem. „Te walki cielesnych Izraelitów przeciwko ich nieprzyjaciółom mogą także przedstawiać warunki, jakie będą w Tysiącleciu. Świat będzie wówczas pod rządami Chrystusa i Kościoła, a ludzie doprowadzeni zostaną takiego stanu, który umożliwi im objęcie w posiadanie całej ziemi” (R5705).

Czytanie Wielkiego Hallelu w wielki dzień święta ukazuje ludzkość doceniającą błogosławieństwa pełnego pojednania z Bogiem.

„Niechaj imię Pana będzie błogosławione Odtąd aż na wieki!” (Ps. 113:2).

Bóg pokazuje również spójny cel Święta Przaśników i Święta Szałasów oraz sposób, w jaki upamiętniają one Boży plan wybawienia z niewoli grzechu i śmierci poprzez okup i restytucję:

„Przestrzegajcie Święta Przaśników, gdyż w tym właśnie dniu wyprowadziłem zastępy wasze z ziemi egipskiej. Przestrzegajcie tego święta przez wszystkie pokolenia jako ustanowienie wieczne” (1 Mojż. 12:17).

„Aby wiedziały wasze przyszłe pokolenia, że w szałasach kazałem mieszkać synom izraelskim, gdy wyprowadziłem ich z ziemi egipskiej. Ja, Pan, jestem Bogiem waszym” (3 Mojż. 23:43).

Podsumowanie św. Pawła

Dwuwierszowe podsumowanie apostoła Pawła dotyczące Bożego planu zbawienia odnosi się bezpośrednio do tej lekcji: „Albowiem jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni. A

każdy w swoim porządku: jako pierwszy Chrystus, potem ci, którzy są Chrystusowi w czasie jego przyjścia” (1 Kor. 15:22-23). Brat Russell komentuje: „Tłumaczenie Common Version jest niejasne. Wiersz 23 (1 Kor. 15:23) powinien brzmieć: ‘Ale każdy człowiek w swoim porządku: namaszczone Pierwociny, a potem ci, którzy będą Chrystusowi w czasie Jego obecności’ – podczas Jego Paruzji, w tysiącletnim Panowaniu Chrystusa” (R5965, str. 294).

Tak więc wszystkie te trzy wielkie święta, które miały być obchodzone przez Izrael w jednym kompletnym cyklu wegetacji, przedstawiają pełny Boski plan zbawienia, okupu i restytucji. Plan ten stworzy Chrystusa, Głowę i Ciało, „pomazane pierwociny”, a następnie umożliwi „zebranie”, czyli pojednanie całej ludzkości z Bogiem.

Ósmy, czy też wielki dzień święta, jest wypełnieniem Bożej obietnicy z 4 Mojż. 14:21,

„Ale – jak żyję i jak pełna jest cała ziemia chwały Pana”.

Wildblood Harry